

De vigtigste forbedringer kan opsummeres i et enklere og mere virkelighedsnært ulykkesbegreb, de første skridt mod et anstændigt anerkendelsesniveau for erhvervs sygdomme, først og fremmest de nedslidningsskader, som er særlig udtalte på typiske kvindeområder som rengøring og social- og sundhedsområdet. Der kommer kortere sagsbehandlingstider, uden at det går ud over de arbejdsskadedes retssikkerhed, og der bliver forbedrede muligheder for at få dækket udgifter til behandling og hjælpemidler i forbindelse med en arbejdsskade, alt sammen forbedringer, der er kæmpet for længe.

Når de er kommet med i reformen og dermed også i lovforslaget, synes jeg, det er vigtigt, vi slår fast, at det først og fremmest skyldes den ihærdighed og det pres, der er blevet lagt på flertalspartierne i Folketinget af de arbejdsskadede og deres organisationer: Landsforeningen af Arbejdsskadede, forbund som SiD, Kvindeligt Arbejderforbund og Forbundet af Offentligt Ansatte og i stribevis af fagforeninger. Herfra skal der lyde en stor tak til de arbejdsskadede og deres organisationer for det store arbejde.

Men desværre må jeg så også konstatere, at finansieringen af de øgede erstatningsudgifter, der følger af flere anerkendelser, er uacceptable for Enhedslisten. Som bekendt finansieres en væsentlig del af reformen, knap 250 mio. kr. ud af et samlet beløb i omegnen af 580 mio. kr., af de arbejdsskadede selv gennem en afskaffelse af det såkaldte afløsningsbeløb. Det er værd at understrege, at afløsningsbeløbet jo ikke bare er et beløb, som udbetales ved pensionsalderen, men i lige så høj grad har betydning for størrelsen af det engangsbeløb, man modtager, hvis erstatningen for erhvervsvenetab eller dele af det kapitaliseres.

Bare et enkelt eksempel på betydningen af en afskaffelse af afløsningsbeløbet: For en halvtredsårig kvinde med en årsløn på 250.000 kr., som får anerkendt et erhvervsvenetab på 50 pct., vil det betyde 86.200 kr. mindre i engangsbeløb, noget af en økonomisk bet for en person, der i forvejen står i en svær situation på grund af arbejdsskaden.

Det er blevet sagt, at tiden er løbet fra afløsningsbeløbet, og at det medvirker til en såkaldt overkompensation af de arbejdsskadede. Men sandheden er, at erstatningerne for de arbejdsskadedes erhvervsvenetab kun meget sjældent giver fuld kompensation for det tab, der følger af en arbejdsskade.

Når vi siger nej til at finansiere arbejdsskade-reformen med en afskaffelse af afløsningsbeløbet, så skyldes det altså det simple faktum, at det reelt betyder lavere erstatninger til alle arbejdsskadede. Og i forvejen må vi sige: De får for lidt.

Kl. 18.00

Men hvad er alternativet, vil der sikkert være nogle, der spørger. Skal de stakkels arbejdsgivere virkelig betale hele beløbet? Skal de betale fuld erstatning for de skader, de påfører deres ansatte? En del af svaret findes i lovens formålsparagraf:

»Gennem arbejdsgivernes finansiering af erstatninger m.v. understøttes arbejdsmiljøsystemets forebyggelse af arbejdsskader.«

Det er lige præcis det, der er ideen her. Det er logik for burhøns, at arbejdsgivernes udgifter til erstatninger virker motiverende for at forebygge arbejdsskader, og det er jo målet at undgå skader frem for at lappe på dem, når de er sket. Erstatning eller ej, så er det aldrig en fornøjelse at komme til skade på sit arbejde.

Det kunne vi også høre i radioen i morges, hvor fængselsfunktionærerne var glade for, at de nu får anerkendt deres arbejdsskader; men samtidig har det dårligt med, at deres arbejdsforhold i dag er så ringe, at der er så mange af deres kolleger, der bliver arbejdsskadede. Det ville være bedre, hvis de fik et bedre arbejdsmiljø; og hvis det, at der skulle betales noget mere i arbejdsskadeerstatning, førte til, at arbejdsgiverne var mere motiverede for at sikre et ordentligt arbejdsmiljø.

Før regeringspartierne og Dansk Folkeparti råber alt for højt om de stakkels arbejdsgivers trængte økonomi, så vil jeg lige fremhæve, at de samme partier allerede i regeringens første leveår har forkælet arbejdsgiverne med hundredvis af millioner kroner alene gennem nedskæringer på arbejdsmiljøområdet: Arbejdsmiljøafgiften netto 300 mio. kr., det gebyrbelagte tilsyn 45 mio. kr., stop for BST 250 mio. kr. alene det første år – bare for at nævne de største poster.

Så alt i alt er der mange gode grunde til at fastholde princippet om, at arbejdsgiverne skal betale fuldt ud for de skader, de påfører deres ansatte på arbejdet. Derfor vil Enhedslisten stille et ændringsforslag, som retter op på skævheden i finansieringen af de fremskridt for de arbejdsskadede, som er med i lovforslaget.

Derudover vil vi selvfølgelig også, som flere andre har tilkendegivet i dag, under udvalgsarbejdet se, hvad vi kan gøre for at rette op på de